

Serem el que vulguem ser

Entre els qui, sense oposar-s'hi obertament, s'escarrassen a buscar arguments per posar en dubte l'opció independentista en tot això que tothom anomena "el procés", s'escampa la idea que la independència només valdria la pena si anés acompanyada d'una torna concreta. "Jo no m'oposo a la independència", diuen, "però només hi donaria suport si sabés que la nova Catalunya seria així o aixà". Sovint són els mateixos que afirmen que no hi ha una proposta definida; o els qui diuen que no es pensa prou en les conseqüències d'una eventual sortida de la UE; els mateixos que titllen els incondicionals independentistes de patir una obsessió per la història; els qui parlen de la decadència dels estats nació, que s'haurien d'integrar en un món global, sense fronteres, i no pas fragmentar-se; els qui, intentant mantenir la neutralitat entre independentisme i unionisme, denuncien una manca de debat seriós; els qui asseguren que la Catalunya independent copiarà tots els tics dolents de l'Espanya unida; o els qui destaquen l'absència d'una "gran" majoria a favor de la independència.

És una postura legítima i, fins i tot, lloable, perquè un estat nou de trinca permetrà als seus ciutadans engegar tots els projectes, depuracions, filtres i dinàmiques que vulguin. I ja està bé que hi anem pensant. Em temo, tanmateix, que al darrere d'aquests arguments sovint s'hi amaga el recel d'aquells que, per coherència ideològica, no poden oposar-se a la voluntat majoritària, però que, en el fons, prefereixen continuar com estan. Quan s'obri la campanya pel referèndum, doncs, molts d'aquests -i tant de bo m'equivoqui? s'arregleraran amb l'unionisme i defensaran el no. I ho faran amb total legitimitat, però amb arguments que trobo equivocats.

Si comencéssim a posar condicions insalvables a qualsevol procés de canvi, ja no caldria engegar-ne cap. Dir que només acceptaràs la independència si aquesta arriba feta a la teva mida és fer trampa. La direcció que finalment prendrà el nou estat no la podem saber, perquè la decidirà, democràticament, la majoria dels ciutadans de la Catalunya independent. I aquesta majoria, per descomptat, serà plural i debatrà més d'un model. Ara no podem "exigir" res, a canvi del nostre suport. Podem fer propostes, defensar-les... i confiar que la majoria se les faci seves. Si som un estat sobirà, podem decidir com volem que sigui. Defensar la independència passa, naturalment, perquè cadascú proposi quina mena d'estat vol, però no podem posar el nostre criteri de com ha de ser un estat com a condició per donar suport al "procés" cap a aquest nou estat. Ara no es tracta tant de definir com serem, sinó de proposar el que cadascú voldria que fóssim i acceptar, si de cas, que, sense cap dubte, serem allò que vulguem ser.